

דעם רבינ'ס

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

איכט

דער
ריינער קוואל

א ציגאנעריש פאלק?

אין די שמות פרשיות געפינען מיר ווי אזוי די תורה מאכט א גאנצע געשעפט פון די 'קינדער'. אין די פרשה פון לעצטע וואך שרייבט די תורה "ותחיינו את הילדים", רבי נתן איז מבאר דעם פסוק אז דאס מיינט אז מען דארף אויפלעבן די קינדערלעך, טרעפן אין זיי נקודות טובות, זיי שטארקן און דערפרייען מיט וואס מען קען נאר. ביי מפת חשך דערמאנט אויך די תורה אז פרעה האט געזאגט "גם טפכם ילך עמכם" די קינדער זאלן אויך מיטגיין.

די תורה אליינס דערציילט אז דער אויבערשטער האט שווער געמאכט פרעה'ס הארץ, ער זאל נישט ארויסשיקן די אידן "ולמען תספר באזני בנה ובו בנה - פדי דו זאלסט פארציילן פאר זיינע קינדער אלעס וואס דער אויבערשטער האט געטון אין מצרים. אזוי אויך איז דא א חיוב און א מצוה פון די תורה פון "והגדת לבנה", דערציילן פאר די קינדער דעם סיפור פון יציאת מצרים, ווייל דאס איז פון די גאר שטארקע יסודות פון די הייליגע אמונה, צו וויסן די טומאה און שמוץ פון די מצרים, און ווי אזוי דער

באשעפער האט אונז ארויסגענומען פון דארט און דערנענטערט צום בארג סיני און מיר האבן באקומען די הייליגע תורה, וואס איז אונזער לעבן.

נאך א מצוה איז פארהאן, 'צו דערמאנען יעדן טאג יציאת מצרים'. אזוי ווי מיר זאגן אין די הגדה: "יעדן דור דארפן מיר זיך פארשטעלן אז מיר אליין זענען ארויס פון מצרים, און ווען נישט וואס דער אויבערשטער וואלט ארויסגעצויגן אונזערע עלטערן פון מצרים, וואלטן נאך אונז מיט אונזערע קינדער געווען אונטערדריקט ביי פרעה אין מצרים". דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט: "ווען מיר וואלטן נישט ארויס פון מצרים, וואלטן מיר געווען צוגיינער'ס!" וועלכע זענען זייער א נידריגע און פארשעמטע פאלק.

רבינתן מיט זיין זיסן שפראך שרייבט: "דער ווער עס לייגט צו הארץ אריינצוטראכטן אין די וועגן און וואונדערליכע הנהגות וואס דער אויבערשטער טוט מיט אונז, געוואלדיגע חסדים דורך די אמת'ע

המשך אויף קומענדיגע זייט

שיחו בכל נפלאותיו, מען זאל דאס דערצייילן פאר די קינדער און אייניקלעך והודעתם לבניה, אז דער לעצטער דור זאל אויף וויסן און דערצייילן ווייטער פאר זייערע קינדער..

דער אויבערשטער זאל העלפן מיר זאלן קענען מקנים זיין יעדן טאג די מצוה פון יציאת מצרים בשלמות, יעדער איד לויט זיינע כוחות. מ'קען אויף פארצייילן די נסים וויאזוי מיר גייען ארויס פון אונזער אייגענע מצרים! און בקרוב וועט מקנים ווערן דער פסוק כימי צאתה מארץ מצרים אראנו נפלאות, אזוי ווי מיר האבן געזאגט ביי ראש ה' בשנתשן "מי שעשה נסים לאבותינו וגאל אותם מעבדות לחרות, הוא יגאל אתנו בקרוב ויקבץ נדחינו מארבע כנפות הארץ, חברים כל ישראל ונאמר אמן.

צדיקים - וועלכע זענען אנז מודיע אין זייערע חדושי תורה דעם אויבערשטנס גרויסקייט, און די וואונדערליכע נסים וואס השם יתברך טוט מיט יעדן איד באזונדער.

אזוי ווי מיר זאגן דריי מאל א טאג ועל נסיה שבכל יום עמנו, ועל נפלאותיה וטובותיה שבכל עת, ערב ובקר וצהרים. דער מענטש קען טאקע מקנים זיין דאס וואס חכמינו זכרונם לברכה ווארענען אז 'בכל דור ודור' זענען מיר מחיב, לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים."

רבי נתן איז ממשיך: "עס ליגט א חוב אויף יעדן איד צו רעדן און שמועסן דערפון אלע זיינע טעג, אזוי ווי דער פסוק זאגט

הר"ר אהרן מיינער הי"ו

לרגל נישואי בתו למזל טוב

הר"ר יואל וועבערמאן הי"ו

לרגל נישואי בתו למזל טוב

הר"ר יואל אדלער הי"ו

לרגל נישואי בנו למזל טוב

~~ הר"ר שמואל קלצקי הי"ו לרגל הולדת בנו למזל טוב ~~

מיון מעשר ל"א קטן מען דערציילן אויפן טעלעפאן איין אין ארץ ישראל
 קטן מען רופן 72-3333-5-02, אין אמעריקע און קאנאדע קטן
 מען רופן 3040-585-646 און לאסן א שיינע מעשר אויף קטעל 5
 חצומה
 חיד ווארטן 13 הערן פון די. דייוע היסל'ס חברים, אחים דער וועלט

מיר זענען
געבליבן
שטיין
פאריגע
וואך
אין חדר

פון ר' פנחס קיבליטשער וואו מיר
האבן געזען ווי ער ברענגט אריין א
געוואלדיגע יראת שמים אין זיינע
תלמידים.

אויף האט ר' פנחס אנגעטרינקען זיינע
תלמידים די שיינע עצות פונעם הייליגן
קוואל פון הייליגן רבי'ן. אין אנפאנג
האט ער נישט אויסגעזאגט גענוי פון
וואו איז דער מקור פון די מאמרים
וואס ער ברענגט. ער האט נאר געזאגט
אז, "ס'שטייט אין די הייליגע ספרים
אזוי און אזוי." פאר די קינדער איז
נישט געווען קיין נפקא מינה פינקטליך
פון וועלכע ספר דער מלמד קוקט זיך
פאר זיינע שעורים, דער עיקר איז אז זיי
האבן א געוואלדיגע התחזקות דערפון
און זיי ווערן נאנט צום אויבערשטן.

אבער שפעטער האט ער געשפירט אז
עס איז נישט ריכטיג צו באהאלטן פון
זיינע תלמידים דעם אמת. פארוואס
זאלן זיי נישט וויסן דער מקור פון די
הייליגע תורות? אפשר מיט די צייט
וועלן זיי אליינס וועלן עפענען א ספר
זיך צו מקשר זיין צום הייליגן רבי'ן.

אין א טאג ווען ר' פנחס איז געקומען
אין חדר ווי יעדן טאג האט ער געהייסן
די תלמידים זיך אוועקזעצן ווייל ער
ווייל זיי איבערגעבן עפעס א וויכטיגער
סוד. די קינדער האבן געווארט
מיט שפאנונג צו הערן וואס זייער
באליבטער מלמד וועט זיי דא מגלה
זיין. אין צימער איז געווען שא-שטיל
אז מען האט געקענט הערן א פליג
אריבערפליען.

"טייערע קינדערלעך, מיינע באליבטע
תלמידים," האט ר' פנחס אנגעהויבן
אין א שטילן קול, "ביז היינט האב איך
ענק נישט דערציילט אז די שיינע חזוק
ווערטער וואס איך געב ענק איבער איז
פון הייליגן רבי'ן, רבינו נחמן בן פייגא
בן שמחה, אבער פון היינט מאל אן
זאלן ענק וויסן אז איך בין א ברסלב'ער
חסיד! און אלעס וואס איך לערן מיט
ענק איז פון הייליגן רבי'נס קוואל.

און עס קען גאנץ מעגליך זיין אז ווען
דער סוד וועט ארויסרינען אין שטאט
וועט אויסברעכן א פייער פון מחלוקת
אויף מיר. עס קען אויך זיין אז עטליכע
פון אייערע עלטערן וועלן ענק נישט
ערלויבן צו ממשיך זיין צו קומען אין
מיין חדר. אלעס איז מעגליך. מיר
דארפן זיך אנגארטלען מיט א פייער
פון אמונה וואס זאל אונז באשיצן פון
די פייער פון מחלוקת."

עס זענען געווען קינדער וואס האבן בלית ברירה געמוזט אויפהערן צו קומען צו ר' פנחס'נס חדר און אנדערע זענען ווייטער געקומען מיט מסירת נפש. זיי האבן זיך געמוזט פארשטעלן מיט פויערישע קליידער און קומען פון הינטער גאסן, באהאלטענערהייט

אין חדר האט אויסגעפלאצט א שטורעם. "רבי, רבי! מיר בלייבן מיט אייך!" האבן די קינדער אויסגעשריגן מיט טרערן אין די אויגן, "וואו איר גייט וועלן מיר גיין מיט אייך. מיר וועלן ווייטער ממשיך זיין צו לערנען פון אייך די הייליגע פלאם פון אמונה!"

ר' פנחס, מיר בלייבן געבינדן און העקיפט מיט אייך, אויף אלעמאל!!!

אז די שטאט מענטשן זאלן זיי נישט נאכלאקערן.

דאס פייער פון מחלוקת איז געווען ממש לשם שמים (!). די אידן אין קיבליטש האבן ממש געמיינט אז זיי טוען דא א גרויסע מצוה און מען מוז אפווישן ר' פנחס. מען האט זיך געזעצט צו אן אסיפה צו באשליסן וואס צו טון מיט דער מלמד אז ער זאל (ח"ו)

און אזוי ווי ר' פנחס האט פאראויס געזאגט אזוי איז טאקע געשען. אין שטאט האט אויסגעבראכן א מחאה קעגן דער טייערן ר' פנחס וואס האט גארנישט קיין שלעכטס געטון נאר געלערנט מיט די קינדערלעך וואס עס מיינט א דאווענען, ווי אזוי מען קען זיין נאנט צום באשעפער, ווי אזוי מען קען זיך דערהאלטן נאך א ירידה,

אד"ג.

זיין תּחונָה איז ער אַרײַבער וואוּינען אין שטאט אומאן. ר' פּנחס פּלעגט פּאַרן צו די צדיקי הדור, ער האט בכלל נישט געוואוסט צו זאָגן פון אונזערע לייט אין אומאן.

זיין שווער האט געוואוסט וואספארא טייערע דימאנט ער האט אריינגעכאפט, האט ער זייער מורא געהאט ער זאל זיך נישט דערוויסן פון די ברסל'ע חסידים אין שטאט, אלץ ער זאל נישט נאנט ווערן צו זיי, ווייל דער שווער איז געווען א גרויסער מתנגד אויף אנשי שלומנו. יעדן טאג האט ר' פּנחס געהאט צו הערן א דרשה פון זיין שווער וועגן די געמיינלייט פון אונזערע לייט, ווען ער ווארנט אן זיין איידעם זאל זיך נישט דערווייגן צו איבערטרעטן די שוועל פון זייער קלויז.

ר' פּנחס האט בארואיגט זיין שווער און אים געזאגט: "וואס וויל דער שווער פון מיר, איך גיי דאך נישט צו די חסידים?".

אָבער ער לאזט נישט נאך, ער באקומט כּסדר ווארנונגען, ביז ר' פּנחס האט געטראכט צו זיך, 'אויב מיין שווער וויל זיך אזוי באהיטן פון די חברה, מוז איך אליין נאכקוקן צו זען פון וועמען מען רעדט דא, האט ער באשלאסן צו אריינשפאצירן אין זייער שול צו זען וואס דארט פאסירט. (המשך בעז"ה)

נישט קענען ווייטער פארשפרייטן דעם 'אומאויסגעהאלטענעם' אור. עס איז באשלאסן געווארן אז מען מוז אים אפרוימען פון וועג אז ער זאל מער נישט קענען לערנען מיט די קינדער. מען האט געטראכט פון אלע עצות ווי אזוי מען קען אים אומברענגען ביז מען האט באשלאסן אז דאס בעסטע וועט זיין אז מען וועט דינגען... חיים דער קצב! פאר דעם איז ער אויסגעצייכנט. יא, איר הערט גוט - חיים דער קצב וועט זיין אויסגעצייכנט פאר דער צוועק. ווי נאר ער וועט צורירן דעם שוואכן קראנקן ר' פּנחס וועט שוין אלעס ווערן ערלעדיגט...

אָבער יעצט וועלן מיר צוריקגיין א טרעפל צוויי...

וויאזוי איז ר' פּנחס געווארן פון רבי'נס מענטשן?

ר' פּנחס איז נאר פון יונגערהייט אן געווען א ספעציעלער עובד-השם, ער איז געווען זייער גרויס אין תורה און תפלה, זיך געפירט מיט קדושה און טהרה.

פאר פרנסה פלעגט ער זיך באשעפטיגן צו מאכן ליכט. ווען עס איז געקומען די צייט צו טרעפן א שידוך, האט מען אים אנגעטראגן א שידוך מיט איינעם פון די חשוב'ע אידן אין אומאן. דער שידוך איז צושטאנד געקומען, און נאך

דער מסוד אין טבריה

גיין דאווענען אויף די קברי צדיקים פון ארץ ישראל דעריבער האט ער געפועלט ביים רבי'ן צו בלייבן נאך אביסל צייט, אזוי אז אין די צייט וואס דער שרעקליכער מסוד האט אנגעדרייט די ביטערע גזרה וואס האט געשוועבט איבער די אידן פון טבריה איז דער הייליגער רבי פונקט דארט געווען, און דאס איז אויך געווען איינע פון די סגנות וואס האבן אים אנגעטראפן אויפן וועג.

דער רבי מיט זיין באגלייטער האבן צוגעקוקט און געזעהן ווי מענטשן לויפן מיט א געוואלד ארויס פון שטאט, ווען פרויען און קינדער וויינען און שרייען פון ציטער, אין די גאנצע שטאט איז געווען צעקוה און געוויינערייען פון שרעק אז דער מסוד קען זיי שלעכטס טוהן, דער צדיק און זיין באגלייטער האבן נישט פארשטאנען וואס איז די בהלה וואס קומט דארט פאר, זיי האבן פראבירט פרעגן דעם און יענעם וואס דא איז געשעהן, אבער יעדער איז געווען פארנומען מיט זיין שרעק, און פראבירט ראטעווען זיין לעבן פון געפאר, אזוי אז עס איז זיי נישט געלוינגען צו פארשטיין וואס עס גייט פאר. ווען איינער האט זיי שוין אויפגעמערקט די גאנצע געשיכטע וואס האט פאסירט, איז שוין געווען צו שפעט, זיי האבן פראבירט ארויסגיין פון שטאט אבער דער רבי איז געווען זייער שוואך, ער איז נאר קוים אויפגעשטאנען פון א שווערע קרענק וואס האט אים זייער שוואך געמאכט, און

המשך פון פאריגע וואך ווען א מסוד איז ארויסגעוואקסן אין טבריה אין געשטעלט די אידן אין א גרויסע סכנה...

פונקט אין יענע צייט האט די השגחה געפירט אז דער הייליגער רבי איז אנגעקומען קיין טבריה, דאס איז געווען אינמיטן זיין גרויסע ריזע וואס ער איז געפארן פון אוקריינע קיין ארץ ישראל. גרויסע סודות און הויכע תקונים, זענען געווען באהאלטן אין די געהויבענע נסיעה פונעם רבי'ן קיין ארץ ישראל, און רבי רבבות נשמות זענען געווען אנגעהאנגען אין דעם, שרעקליכע סגנות זענען אריבער אויף דער רבי מיט זיין באגלייטער אויפן וועג ביז זיי האבן זוכה געווען אנצוקומען צום פארט פון חיפה, מיטן הילף פון באשעפער. ווי נאר דער רבי איז געגאנגען פיר טריט אין ארץ ישראל, האט ער שוין זוכה צו וואס ער האט געוואלט באקומען מיטן פארן קיין ארץ ישראל, אזוינע גרויסע הייליגע זאכן וואס מיר קענען זיך בכלל נישט פארשטעלן, און דאן איז דער רבי שוין געווען גרייט אהיים צו פארן, אבער דער באגלייטער פון רבי'ן האט יא געוואלט ארומפארן אביסל אין די הייליגע לאנד און

האט נישט געהאט קיין כח צו ארויסלויפן
שנעל פון שטאט, דעריבער האבן זיי זיך
אימגעקערט, און דער מסור מיט א גרויסע
ארמיי פון אראבער זענען אריינגעקומען אין
שטאט מיט גרויס כבוד און גרויסקייט אז ער
איז געווארן דער נייער פקיד פון שטאט.

דאס איז געווען א חסד פון הימל אז דער
רבי זאל דארט מוזן בלייבן כדי ער זאל היטן
און ראטעווען די

גאנצע שטאט פון
געפאר, ווי נאר
דער רבי האט
דערזעהן אז מען
קען שוין נישט
אנטלויפן און זיך
אויסבאהאלטן,
האט ער
ב א ש ל א ס ן

אנטקעגן צו גיין דעם מסור, מיט גרויס
שרעק האט דער באגלייטער פון רבי'ן געזעהן
ווי דער מסור קומט זיי אנטקעגן, אבער צו
זיין וואונדער האט ער גארנישט שלעכט'ס
געטון דעם רבי'ן, נאר פארקערט ער האט
זיך אינטערעסירט און אונטער דעם רבי'ן און
איז צוגעגאנגען רעדן מיטן רבי'ן מיט גרויס
הכנעה.

אויף די הנהגה וויאזוי דער רבי האט זיך
געפירט מיטן מסור קען מען באשרייבן
לאנגע בלעטער, ווייל דער הייליגער רבי
האט זיך געפירט מיט אים אויף א ספעציעלע

קלוגע און וואונדערליכע וועג - אזוי ווי דער
רבי האט זיך געפירט מיט וועם ער פלעגט
נאר רעדן, מיט א התעוררות און יראת שמים
אז דער יעניגער פלעגט זיך גלייך אינגאנצן
מתבטל זיין צו אים, אזוי איז אויך געווען
מיטן מסור. דער מסור האט געהייסן דעם
באגלייטער פון רבי'ן זאל אויסרופן אין שטאט
אז אלע וואס זענען אנטלאפן קענען זיך
צוריק אומקערן אין

שטאט ווייל ער
וועט זיי גארנישט
ש ל ע כ ט ' ס
טון, זייער פיל
אידן האבן זיך
אומגעקערט
צוריק אהיים.

דער מסור
וועלכער איז

געווען א שפילער און א שווינדלער האט
פראבירט צו אפנארן דעם רבי'ן און זיך ווייזן
פאר אים ווי אן ערליכער חסיד, א פרומער
איד, ער האט זיך געשאקלט און געדרייט און
זיך פראבירט ווייזן פארן צדיק אז ער האלט
זיך קליין און וויל נאר יעדן העלפן, דער רבי
האט צו דעם וואונדער פון אלע ארומיגע
אים גארנישט אפגעמאכט, און זיך געמאכט
ווי ער גלייבט אים אלעס, און האט צו אים
געזאגט, עס וואלט געווען שיין אז א פקיד
איבערן שטאט זאל דאווענען אויף די צרות
פון כלל ישראל, אזוי אויך פאסט פאר א

פֿקיד זײַ צו האַלטן קלײַן, דער מסור וואס איז געווען אַ שפּילער האט צוגעשטימט און געזאָגט: "אױדאָי, זיכער אזוי", ווי גלײַך ער האט קײנמאל געוואלט שְלעכט'ס טוהן זײנע ברידער ... אָבער דער רבי האט ווייטער גערעדט צו אים מיט קלוגשאפט און האט זיך געמאכט ווי ער האלט זײער שטארק פון אים און גערעדט צו זײן הארץ ער זאל זיך אונטערנעמען צו זאָגן תהלים.

נאכדעם האט ער צו אים געזאָגט: "ווי אזוי וועל איך וויסן אז די האלט זיך טאקע קלײַן, און אז די האסט נישט קײן גאזות אין דיר? אויב דו וועסט קענען זאָגן תהלים מיט די יונגע בחורים דא ביי מיר אין הויז מיט טרערן און געוויין, דאן וועל איך וויסן אז עס איז טאקע אזוי ווי דו זאָגסט". דער מסור האט צוגעשטימט דערצו און האט אָנגעהויבן צו זאָגן קאפיטלעך תהלים מיט די בני הנעורים מיט טרערן אין די אויגן, באלד דערנאך איז געפאלן אויף דער מסור אַ שטארקע שוואכקייט און ער איז אַנידער געפאלן קראַנק אין בעט.

מיט דעם אלעס האבן די סאלדאטן פון דעם מסור זיך אַרומגעדרײט אין שטאט און געהיט אײבער אלע הייזער, אז מען זאל נישט ברענגען פרישע געלט אין שטאט, אזוי ווי די מסירה פון דער מסור איז געווען, דער רבי האט זיך פון דעם אײנגאַנצן נישט דערשראקן און האט אַרויסגעשיקט זײן באַגלײטער

זאל שְנעל אַרײַבערפֿאַרן קײן חיפה דארטן שטיל אַפצונעמען די צדקה געלט וואס מען האט אַרײַבער געשיקט פאר די אַרײמעלייט פון טבריה, און עס שטילערהײט ברענגען צו אים. דער באַגלײטער האט טאקע אויסגעפירט זײן שליחות ריכטיג, און פלינק אַרײַבערגעברענגט דאס געלט צום רבי'ן וואס האט עס אײבערגעגעבן פאר די גבאי צדקה אויסצוטיילן פאר די עניים,

גלײַך ווען דער מסור האט זיך געשטאַרקט און איז אױפגעשטאַנען פון זײן שוואכקייט האט ער ווידער גענומען פלאנען שְלעכט'ס און האט זיך גרויסגעהאלטן אז ער גייט נאך ווייטער שְלעכט'ס טוהן זײנע אײדישע ברידער, אָבער ער האט נישט אָנגעיאָגט צו רעדן צו פיל ווייל עס איז ווידער געפאלן אויף אים אַ שוואכקייט און ער איז זײער קראַנק געווארן, און ביז אַ קורצע צײט איז ער געשטאַרבן,

דער הייליגער רבי האט זיך מורא'דיג געפרייט אז ער האט זוכה געווען צו אַזא געוואלדיגע זכות, צו ראטעווען אַ גאַנצע שטאט פון אַ צרה, ווייל דורך אים האט זיך געפירט אז אלע אײנוואוינער זאלן קענען צוריק געקומען צום שטאט, מיט טעג און געזאַנג, זיי האבן זיך אלע געפרייט מיטן רבי'ן אויף די גרויסע ישובה וואס איז אָנגעקומען דורך אים,

(שבחי הר"ן - סדר נסיעתו לארץ ישראל)

סיפורי מעשיות מעשה ט' דער חכם און דער תם

קלוגער א פארשטאנדיגער [פארשטענדליכער] מענטש) - האט ער נישט געוואלט זיך נעמען, צו אזוי א [אזא] 'פראסטע מלאכה' [פשוטע ארבעט] - און ער האט זיך מיישב געווען: "ער וועט זיך לאזן אויף דער וועלט, און וועט זיך ארומקוקן וואס ער זאל טאן!"

און ער איז ארומגעגאנגען אין 'מארק' האט ער דערזעהן: א 'גרויסע בריקע' [וואגן], מיט 'פיר פערד', מיט 'כאמיטעס' [כלים איינצושפאנען], איז דורךגעלאפן [מיט סוחרים] האט ער זיך אנגערויפן צו די 'סוחרים': "פון וואנעט זענט איר?" - האבן זיי אים געענטפערט: "פון ווארשא!" - "וואוהין פארט איר?"! - "קײן ווארשא!"

האט ער זיי געפרעגט: "טאמער באדארפט איר א משרת'ל?"! די 'סוחרים' האבן געזעהן: אז ער איז א 'קלוגער יונג' און א 'בריה'! - איז ער זיי געפעלן! - האבן זיי אים מיטגענומען, איז ער געפארן מיט זיי! - און האט זיי באדינט אויף דעם וועג זייער פיין!

ווי ער איז געקומען קיין ווארשא - [איז] מחמת [ווייל] ער איז געווען א 'בר-הבנה' [קלוגער פארשטענדליכער], האט ער זיך מיישב געווען: "אז איך בין שוין [במילא] אין 'ווארשא', נאך וואס [פארנוואס] זאל איך מיה האלטן ביי די 'סוחרים'?! - טאמער [אפשר] איז דא א בעסער ארט [פלאץ] פון זיי - לאס-איך [לאמיר] גיין זוכן, וועל איך זעהן!"

און ער איז געגאנגען אין 'מארק', און ער האט אנגעהויבן צו קלערן [פארשטן] און נאכצופרעגן אויף די מענטשן וואס זיי האבן אים געבראכט

מעשה: אמאל זענען געווען צוויי 'בעלי-בתים' אין איין שטאט! - און זיי האבן געהאט 'גרויסע עשירות'! - און האבן געהאט 'גרויסע הייער'! די צוויי 'בעלי-בתים', האבן געהאט צוויי זוהן, דהיינו: איטלעכער [יעדער פון זיי] האט געהאט איין זוהן!

די 'צוויי קינדער', האבן ביידע געלערנט אין איין 'חדר' און איינער פון זיי איז געווען א 'חכם', און איינער איז געווען א 'תם'! - (נישט ער איז געווען א נאר, נאר זיין שכל איז געווען פראסטע [פשוט], אן חכמות).

און די 'צוויי קינדער', האבן זיך זייער ליב געהאט! - כאטשע איינער איז געווען א 'חכם', און דער אנדערער איז געווען א 'תם', און זיין שכל איז פראסטע [פשוט] געווען - פונדעסטוועגן האבן זיי זיך פארט זייער ליב געהאט!

אין א צייט ארום, האבן אנגעהויבן די ביידע 'בעלי-בתים', אראפצוגיין פון זייער עשירות - און זענען אלץ אראפ מטה מטה, ביז זיי האבן גאר אנגעוואוירן [אלעס דערלייגט], און זיי זענען געווארן ארימעלייט! - און ס'איז זיי מער נישט געבליבן, נאר זייערע 'הייער'!

און די קינדער האבן אנגעהויבן אונטער-צו-וואקסן - האבן די 'בעלי-בתים' געזאגט צו די קינדער: "מיר האבן נישט צו צאלן פאר אייך, מיר קענען נישט האלטן אייך, טוט אייך וואס איר וועט קענען!"

איז געגאנגען דער 'תם', און האט זיך געלערנט 'שוסטעריי'!

דער 'חכם' איז געווען א 'בר-הבנה' (כלומר: א

געברענגט?! און אויב ס'איז דא א בעסער אָרט
[פלאַץ] פון זיין?!

האט מען אים געענטפערט: "אז די לייט [מענטשן]
(וואס זיי האבן אים אהער געבראכט [געברענגט]),
זענען ערליכע לייט [מענטשן], און סע [ס'איז]
גוט ביי זיי צו זיין - נאר מחמת [צוליב] דעם
איז זייער שווער ביי זיי צו זיין, מחמת [ווייל]
זייער 'משא-ומתן' [האנדל] איז זייער אין ווייטע
ערטער [פלעצער]!"

דער ווייל איז ער געגאנגען, און ער האט
דערזעהן: 'געוועלב [קליידונג געשעפט] משתתים',
ווי זיי זענען געגאנגען אין 'מארק' - און זיי
זענען געגאנגען אזוי-ווי זייער שטייגער איז, מיט
זייערע 'חן', מיט זייערע 'היטלעך', און מיט די
'שפיציגע שיד', און מיט די 'איבריגע [אנדערע]
חן' וואס זיי האבן אין זייער גאנג [ווען זיי גייען].
און ווי זיי גייען אָנגעטאן, און [אזוי-ווי] ער איז
געווען א 'בר-הבנה' [פארשטענדליכער], און א
'קלוגער יונג' - איז אים די [דאזיגע] זאך זייער
געפעלן, מחמת [ווייל] ס'איז א שיינע זאך, און
ס'איז אינדער-היים אויף איין אָרט [פלאַץ]!

איז ער געגאנגען צו די מענטשן וואס זיי
האבן אים געבראכט [געברענגט], און האט זיי
אָפגעדאנקט, און האט צו זיי געזאגט: "אז סע
[ס'איז] פאר אים נישט גוט ביי זיי צו זיין - און
[אויף] דאס וואס זיי האבן אים געפירט אהער
[אהער געברענגט], דערפאר האט ער זיי באדינט
אויף דעם וועג" און ער איז געגאנגען, און האט
זיך געשטעלט ביי א 'בעל-הבית'. און דער סדר
פון די 'משתתים' [איז]: אז פריער מוז מען זיין
א 'אונטער-משתת', און מען מוז טאן 'שווערע
ארבעט', און מ'נעמט ווייניג 'שכירות' [געצאלט] -
דערנאך ווערט מען הערשט א 'אויבער-משתת'!

האט דער 'בעל-הבית' געטאן מיט אים 'שווערע
ארבעט' - און פלעגט אים שיקן צו 'שירות'
[מיניסטראן] ער זאל טראגן 'סחורה' - אזוי-ווי
דער סדר איז פון 'משתתים', וואס זיי טראגן
'געוואנט' [סחורה] אויף דעם 'עלנבוין'!

איז אויף אים זייער שווער געווען די 'ארבעט'!
אמאל האט ער באדארפט ארויפגיין מיט דער
'סחורה', אויף א 'הויכן גארן' [בוידעם] - איז די
'ארבעט' אויף אים שווער געווען!

האט ער זיך [דעריבער] מיישב געווען, ווארן
[ווייל] ער איז זיך געווען א 'פילוסוף' [פילאזאף]
א 'בר-הבנה' [פארשטענדליכער]: "וואס טויג מיר
די 'ארבעט'?! - דער עיקר [זאך צו ארבעטן] איז
זיך [דאך] נאר פון דעם 'תכלית' וועגן, אז איך
זאל קענען 'חתונה' האבן, און זאל מיך קענען
'מפרנס' זיין! - איך באדארף נאך דערויף נישט
צו קוקן, דערויף וועט צייט זיין שפעטער!
- דערווייל, וועל איך מיר בעסער אויס-זיין
[ארוימוואנדערן] א וועלט, און וועל אָנקוקן
'מדינות'!"

איז ער געגאנגען אין 'מארק', און האט געזעהן
ס'פארן 'סחורים' אויף א 'גרויסער בריקע' [וואגן]
האט ער זיי געפרעגט: "וואוהין פארט איר?!" -
האבן זיי געענטפערט: "קיין 'לאגורנא'!" - האט
ער זיי געפרעגט: "וועט איר מיך נעמען אהין?!"
- האבן זיי אים געענטפערט: "יא!"

האבן זיי אים גענומען אהין!

פון דארט, האט ער זיך אוועקגעלאזט קיין
'איטאליא' פון 'איטאליא', האט ער זיך ווייטער
אוועקגעלאזט קיין 'שפאניא'! דער ווייל זענען
אוועקגעגאנגען [אריבערגעגאנגען] כמה [אסאך]
יאהרן - און ער איז געווארן נאך מער 'חכם',
מחמת [ווייל] ער איז געווען אין אסאך 'מדינות'!

לאמיר זין פאר הערו

די ניינטע מעשה - דער חכם און דער תם (1)

1. פארוואס איז געפעלן פאר דעם חכם, גוועלב (סחורה) משרתים?
- ווייל זיי זענען געגאנגען מיט זייערע חן, און עס איז א שיינע זאך.
 - עס איז אין דער היים, אויף איין ארט.
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
2. עס איז געווען שווער פארן חכם די ארבעט?
- נאכן ארבעטן א פאר שעה איז אים געווארן שווער.
 - ניין.
 - יא.
3. אוואו איז געפארן דער חכם נאכדעם?
- צו איטליא, און פון דארט צו שפאניא און פון דארט צו לאגורטא.
 - צו שפאניא, און פון דארט צו איטליא און פון דארט צו לאגורטא.
 - צו לאגורטא, און פון דארט צו איטליא און פון דארט צו שפאניא.

ט. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?

- יא
- ניין
- א חלק

- א. וואס איז דער תם געווען?
- א נאר.
 - ער פארשטייט נישט א ענין.
 - זיין שכל איז געווען פראסט, אן חכמות.
- ב. דעם חכם מיטן תם האבן זאך ליב געהאט?
- ניין.
 - זיי האבן זיך זייער ליב געהאט.
 - זיי האבן זיך ליב געהאט.
- ג. וואס איז געבליבן פונעם גאנצען פארמעגן פון זייערע עלטערן?
- נאר זייערע הייזער.
 - נאר זייער פערד און וואגן.
 - זיי זענען געבליבן אן גארנישט.
- ד. פארוואס האט דער חכם נישט געוואלט לערנען שוסטעריי?
- ווייל עס איז גאר א שווערע ארבעט.
 - ווייל עס איז א פראסטי מלאכה.
 - ווייל מ'מאכט נישט ענווג פרנסה פון שוסטעריי.
- ה. וואו אהין איז דער חכם געפארן די ערשטע?
- צו איטליא.
 - צו שפאניא.
 - צו ווארשא.

איבערגאבט

אין וועלכע מדינות איז דער חכם געווען?

תשובות אויף מעשה ח' דער רב און דער בן יחיד.
 וואו זעט מען אז - לדור בעליה הוא טוב יותר לעבודות הבורא מלדור בבית תחתון?
 דער בן יחיד פלעגט צו זיצן אויף איין אויבער שטיבל און האט גילענהנט ...

דער געווינער אויף פרשת ויחי איז הילד החשוב שמעון מנדליאל, בית שמש

דאס הארץ און דער שטיין

שווערע זאך, צו הייבן דעם שטיין אזוי ווי עס שטייט און גייט און ארויפשלעפן, קענסטו דען דאס טון מיט דיין חכמה?" און דער קעניג איז ממשיד: "ניין, נישט דאס האב איך געמיינט, מיין פֿונד איז געווען דו זאלסט נעמען א האמער און צעהאקן דאס שטיין אויף פֿיצלעך, און אזוי ארויפברענגען אין פאלאץ!!".

דער באשעפער בעט אויך פון אונז, מיר זאלן הייבן אונזער הארץ צום טאטן אין הימל, אונזער הארץ איז אָבער פארשטיינערט - אַ לב האָבן, אַ גרויסע שווערע שטיין, מען קען זיך אויף קיין פאל נישט אויפהייבן צום באשעפער, נאר דורכן נעמען א האמער - דאס איז דער דבור, און מיט די פֿשוט'ע רייד וועלן מיר קענען צעברעכן דאס פארשטיינערטע הארץ און זיך הייבן צום אויבערשטן. (חיי מוהר"ן תמ"א)

א קעניג האט געשיקט זיין זון צו א ווייטע שטאט לערנען חכמות, א שטיק צייט שפעטער איז דער זון צוריקגעקומען צום קעניגס פאלאץ ווען ער איז שוין אויסגעשטיגן א געלערנטער חכם אין אלע חכמות.

אינמאל האט אים דער קעניג באפוילן ער זאל נעמען א גרויסן שטיין - אזוי ווי א מיל-שטיין און עס ארויפטראגן אויפן צווייטן שטאק פון פאלאץ. ווארשיינליך אז דער זון האט נישט געקענט טראגן אזא לאסט ווייל דער שטיין איז געווען אומגעווער גרויס. האט דער זון געהאט דערפון גרויס צער אז ער קען נישט ערפילן די ווילן פון זיין טאטן דער קעניג.

ביז דער קעניג האט אים אנטפלעקט וואס זיין אמת'ע בקשה איז געווען און ער זאגט פארן זון: "האסטו געמיינט אז איך וועל פון דיר פארלאנגען צו טון אזא

